

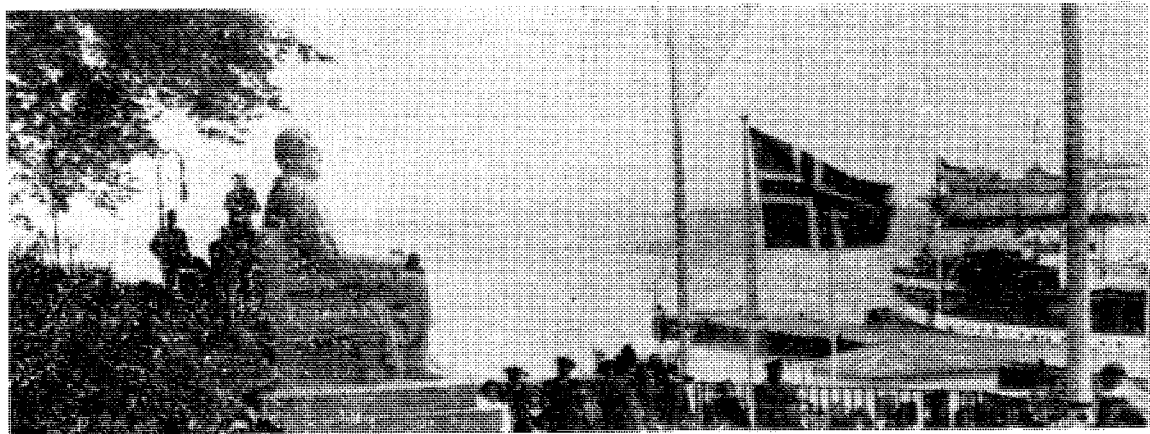
FOLK OG LAND

NR. 28 — 7. ARGANG

LØRDAG 20. SEPTEMBER 1958

LØSSALG 65 ØRE

Verdens grusomste krigsforbrytelse

Japan hadde erklært seg villig til betingelsesløs kapitulasjon før atombombene ble kastet

Grufule avsløringer om Roosevelts og Trumans spill bak kulissene

Ikke minst Dagbladet er forferdet over den atomkrig som truer verden og gir rystende skildringer av de lidelser som er påført de etterlevende etter de atombomber som amerikanerne kastet over Hiroshima og Nagasaki. Det fortelles om vanskapte barn, sykdom og elendighet nå tretten år etterpå, men det fortelles ikke noe om hvem som hadde ansvaret for denne verdens grusomste krigsforbrytelse. Slikt er ikke god tone å nevne i et blad som ikke har spalteplass for annet enn vesentlig oppdiktede beretninger om tyske grusomheter. Det er heller ingen Lord Russell of Liverpool til å skrive om disse ting, mot hvilke selv løgnene om tyskerne blekner.

Men uansett verdens mange Lord Ruseller, så arbeider dog samvittigheten i mange av de

skyldige. Professor Albert Einstein var en av dem som følte samvittighetens røst. I et Londonertelegram til Dagbladet legges han disse ord i munnen: «Hvis jeg bare hadde visst hva som kom til å skje, så ville jeg heller blitt låsesmed». Han kom med denne tragiske kommentaren til sitt eget liv da han opplevet at amerikanerne kastet atombomben over Hiroshima. Han følte sin egen delaktighet sterkt fordi han var en av dem som hadde gjort det mulig å konstruere bomben. Disse opplysninger om Albert Einstein gis i en bok av Fernand Gigon: «Oppskrift på døden».

Fernand Gigon forteller at etter Roosevelts død brøt den amerikanske regjeringen det løftet den tidligere hadde gitt Einstein, nemlig at atombomben aldri skulle kastes over noen by. Den hadde tidligere lovet Einstein å invitere representanter for nazi-Tyskland og Japan til å se en bombe eksplodere på en øde øy i Stillehavet. Einstein hadde gått med på det, fordi han trodde at fienden ville kapitulere øyeblikkelig etter å ha sett den voldsomme eksplosjonen.

I stedet brøt altså Truman Roosevelts løfte til professoren. Fra den tid av fikk aldri Einstein ro i sinnet, heter det i boka.

Roosevelts medskyld forties. Det passer seg nå engang ikke å

innregistrere statuenmannen fra Skansen som krigsforbryter nr. 1. Forbrytelsen er ellers større enn folk flest vet. Det forteller følgende artikkel av Harry Elmer Barnes i «National Review», som vi gjengir etter en oversettelse til tysk i «Nation Europa»:

«Jeg mener at oppofringen av Hiroshima og Nagasaki var tvingende nødvendig av hensyn til Japan og de allierte». Med disse ord forsøkte Mr. Truman å berolige amerikanernes samvittighet. Denne uttalelse av den skyldige krever en undersøkelse:

I januar 1945 var japanerne kommet til erkjennelsen av at krigen for dem var tapt, og denne erkjennelse var sterk nok til å få dem til å komme med fredstilbud. Og disse gikk så vidt at de i det vesentlige var identiske med de betingelser som virkelig ble lagt til grunn for våpenstillstanden i august etter månedlange blodige kamper i

(Forts. s. 6).

Det regner blod over Prag

De uhorste grusomheter som kostet 100.000 menneskers livet, men som ingen lord Russell beretter om

BARE DEN TSJEKKISKE BORTDREVNE FORFATTERINNE
OLGA BARÉNYI

Olga Barényi: Prager Totentanz. Ein Roman aus den Tagen der Prager Revolution 1945. Schild-Verlag München-Lochhausen.

Folk og Land har tidligere nevnt denne sensasjonelle og fengslende bok, som i romans form gir en virkelighetsskildring fra de hendelser i mai-dagene 1945, da Tyskland lå i de siste krampetreknninger og Radio Praha banet veien for de røde «befriere» ved å proklamere «revolusjonen».

Det er disse forbrytelser engros som ikke finner vanlige kronikører i den skyldbetungede vestlige verden, som dog kastet seg opp til dommere over det tyske folk. Det er ingen Lord Russell of Liverpool som finner det umakten ved å skildre dette grusomme blodbad, som kostet hundre tusen uskyldige tyskere, kvinner og barn, sårede soldater og krøplinger, foruten seks hundre tsjekkere, livet. Demokratiene foretrekker å grøsse litt over de påståtte tyske grusomheter en detalj i konsentrasjonsleirene.

Men forfatterinnen Olga Barényi, som før krigen var en av de mere leste tsjekkiske forfattere og som selv under protektorattiden så hen til befrielsens dag, våget og våger det som ingen av de demokratiske hetsere har inn-

latt seg på: å gi en virkelighetsskildring av noe av det som hendte de millioner av tyskere som omkom og som ingen av verdens humanister gråter over. Hun har selv vært vitne til det som foregikk i Prag i disse blodige dager som innledet de rødes maktovertagelse, og hun skildrer det med levende deltagelse og frisk indignasjon. Vi følger med forfatterinnen på den blodige tur. Vi ser den tyske befolkning jages rundt som lovlige vilt, ser dem løpe som brennende fakler gjennom gatene, ser barna fra det tyske barnehospital bli murt levende inne i en bunker, ser spebarna korsfestes på dørkarmen, ser den 17 år gamle SS-soldat bli bundet på et bord og skåret istykker i levende live. Ja, det er ikke ende på redsler. Men midt i disse grusomheter uten sidestykke, provosert frem av kommunistene og deres betalte hjelpere i konkurranse med borgerlige grupper som kjemper om makten, møter vi uforglemmelige skikkelser som ikke mister sin menneskelighet i alt dette dyriske.

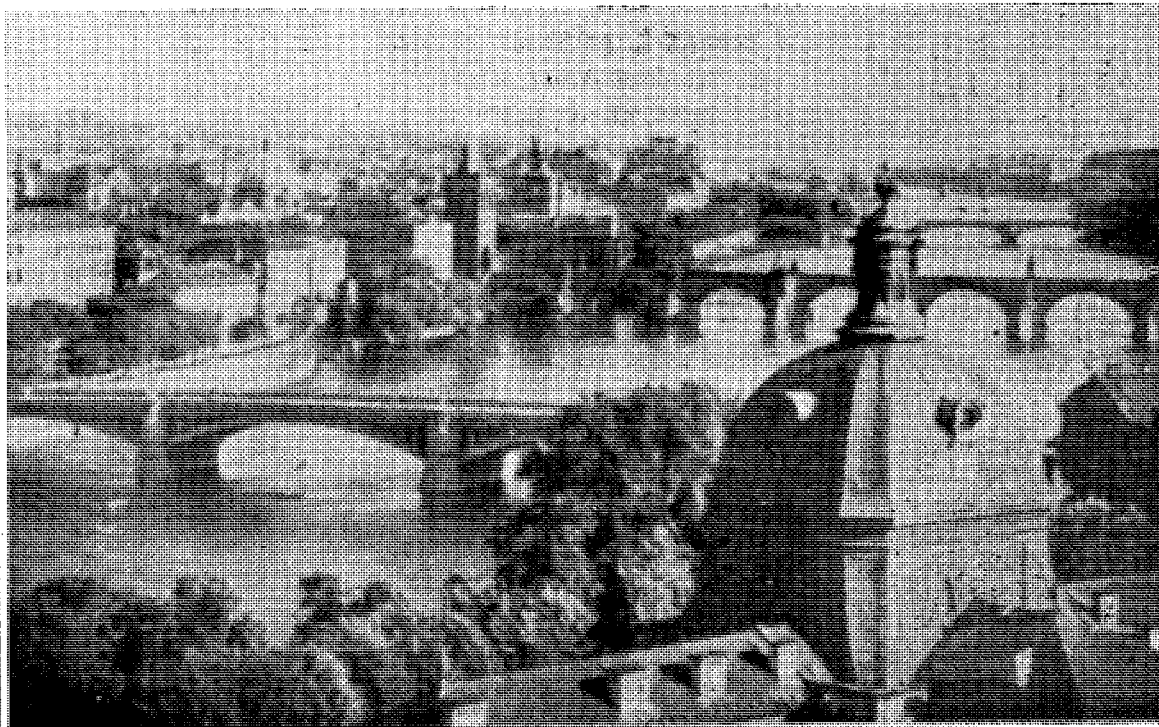
Forts. s. 7.

Han som ga ordre til å kaste bomben.

LES OM:

- En annen side av britisk karakter SIDE 4
- I kominterns blodige spor » 5
- Nytt Argentinabrev » 5
- De små staters forsvarer » 3

Det vakre, men blodige Prag.

«Morgenposten» går amok

Så er Forbundets navn på alle leber igjen. Det er ikke mere enn et halvt år siden avisene med «Friheten» som kilde kunne fortelle at nå holdt en på å bygge ut Forbundet til en stor og farlig organisasjon som truet hele samfunnet. Nå forteller kjøkkenorganet «Morgenposten» at det samme Forbund er i oppløsning og at utmeldelsene strømmer inn! Hvorledes dette kan forenes forlyder det intet om.

Vel, disse kannestøperier har naturligvis ingen interesse. Annerledes stiller det seg når en Nic. Gulbrandsen i «Morgenposten» lar sin kriminalistiske fantasi løpe av med seg og serverer hårreisende injurier mot en rekke navngitte personer, som tildels ikke engang har noe med Forbundet å gjøre.

Hva det er som har drevet «Morgenposten» ut på injurienes glattis fra de lune kjøkkenkroker hvor det ellers ferdes, kan vi naturligvis ikke si noe sikkert om. Det er så mye rart som går for seg i de underjordiske ganger hvor allehånde mørkemenn ferdes, og det er så mangt som er brukelig som redskaper i disse lyssky manipulasjoner. For alt vi vet er det kanskje Forbundets økede aktivitet i kampen for en revisjon av det skammelige etterkrigsoppgjør som smykker seg med rettens navn, som har falt noen tungt for brystet. Eller kanskje er det skuffelsen over at «Folk og Land» istedenfor å sygne stille hen har vist en imponerende livskraft i det siste og stadig øker lesekreten, som har fått naturen til å gå over opptuktelsen. Hva vet vi.

Hvorom allting er så blir det naturligvis en kostbar historie for bladet når injurierskandalene nå begynner å strømme inn fra både Forbundet og de navngitte enkeltpersoner som er beskylt for de fleste av de forbrytelser straffeloven omfatter. Forbundets formann, som blant annet i overskriften beskyldes for å ha begått «store underslag» i Forbundets bugnende kasse, har uttatt stevning mot bladet og videre har et utvidet arbeidsutvalgsmøte i Forbundet vedtatt å gå til anmeldelse for egen regning. Også

Hans S. Jacobsen, Thoralf Gjøberg og redaktør Melsom har gått til anmeldelse av Morgenpostens sjefredaktør og Nic. Gulbrandsen med krav om tiltale og straff. Men så skal en da også i norsk presses historie lete etter maken til rabiater og ansvarsløse injurering av hederlige mennesker uten skygge av grunnlag, ennsi bevis.

Det er vel riktig at de av våre lesere som ikke kjenner til hva «Morgenposten» beretter blir nærmere orientert, siden de fleste av Forbundets medlemmer og bidragsyttere også er lesere av vårt blad. Det er naturligvis ingen grunn til å anta at noen som kjenner de navngitte personer vil feste tiltro til dette hysteriske vrøvl. Det er helt igjennom falsk og uetterrettelig fra først til sist. Selv bildet av formannen, som pryder artikkelen, er et falskneri! På den annen side har vel Forbundets venner rett til å få vite hva det offentlig er skrevet om Forbundsledelsen.

Bladet beskylder Forbundets ledelse og funksjonærer, med formannen Anders Hafskjold i spissen for intet mindre enn «valutasvindler, underlag, dokumentfalsk, uheldighet og korrupsjon!» Mindre kan ikke gjøre det. Og Forbundet selv karakteriseres som en «lummer og heit igjennom kriminell sammenlutning som det er ytterst presserende å få stoppet hurtigst mulig».

Videre navngir altså bladet en rekke personer som karakteriseres som «kriminelle elementer» og som oppgis idag å sitte i Kierschows gate, hvor de «skaltes og valter med innsamlede penger etter eget forgodtbefinnende». Alle sammen er «helt i lommen på Hafskjold», som er «selvbestaltet fører». «Det er tydelig» sier bladet, «at Forbundet ikke lenger bygger på idealistisk grunnlag, men er blitt en melkeku for Hafskjold og hans drabanter». Det hører til historien at Hafskjold for å bringe alle disse folk i sin lomme har lånt dem penger og senere har han øket lønnen til funksjonærene slik at han kan få blodpengene tilbake av lønnsforhøyelsen!

Ja, alt dette står virkelig

Nå kommer vi hver uke igjen

Fra og med dette nummer kommer «Folk og Land» hver uke igjen og vi håper alle våre lesere er like glad for det som redaksjonen.

Nå venter vi på nye abonnenter som følge av en ekstra innsats av våre tidligere. Vi sier naturligvis heller ikke nei til en ekstra kontant støtte etter den enkeltes evne. Det koster å gi ut en avis som vår fordi det ikke er vanlig stoff vi bringer. Og dessuten er det ikke mange som tør annonsere hos oss. Dette må naturligvis da utlignes på en annen måte.

Altså! Takk for innsatsen!

svart på hvitt i en hovedstadsavis som ellers pleier å gå stille i dørene. En vet ikke enten en skal le eller gråte. Under enhver omstendighet må en forundre seg over hva det er for slags folk som er satt til å stelle med norsk presse nå, og hva slags ansvarsfølelse de har overfor næstens gode navn rykte. For en kunne kanskje til nød forstå om et utpreget politisk blad i kampens hete kom i skade for å bruke for sterke uttrykk, men dette onnsinnede angrep fra den politiske kastrat «Morgenposten» har jo ikke engang noen fornuftig mening.

Så får vi da en ny prøve på hva vi «landssvikere» i dag tretten år etter fredsutbruddet kan regne med av beskyttelse fra myndighetenes side. For bladet regner vel ikke med at tidligere NS-folk er lovlig vilt fremdeles?

Hva nå den store masse av tidligere NS-medlemmer angår så tror vi at denne tildragelse vil virke mot opphavsmenneskes hensikt. Forbundsledelsen har således mottatt sympatierklæringer fra folk langt utenfor de direkte medlemmers krets. For er det noe som kaller på solidaritet og samhold hos alle hederlige mennesker, så er det slike lumpne beskyldninger. Overfor det stopper eventuell tidligere uenighet om veier og midler. Mot slike gemenheter står vi naturligvis alle samlet.

75 år

Gårdbruker Halvor Kåsa, Kruke Barkåker st. fylte 75 år nylig. Kåsa som har drevet sin gård Kruke i Sem på en mønsterverdig måte,

Skal lovene være fangstredskap?

Når ein tenkjer korleis ymse lover vert tvinga igjennom av politiske hestehandlarar, og vidare ser korleis dei vert hevda eller skal me segje tilbedne som «heilage dyr», skynar me at lovene vert nytta som fangstredskap — mest i likskap med fiskegarn. Me kan berre kome i hug dei sokalla landssviklovene.

Det er ikkje tvil om at profitørar og tyskerarbeidarar var fanga i den same «not» som vart særлага for å fange N.S.-folka. Men kom ikkje å snakk om likheit for lova! Nei «dei gode og utvalde» gjer med sine offer som det høver dei best, og den «fisken» som dei vil «ale» fordi han «bit» so godt på agn med krok i, den står dei fritt for å sleppe igjen. Ja, so enkelt er det! Det er visst ikkje berre engelskmennene som synest det er meir «sportsleg å fiske med krok», enn å måtte bruke garn.

Dei som arbeide for pengar og eiga vinning, for tyskarane, dei vil kunne brukast seinare. Dei kan «styrast» og dirigerast like lett som radarstyrte robotar. Og det «radar» som vert nytta er pengar og det som kan kjøpast og seljast for pengar. Den hake dette har ved seg ser ikkje desse. Men NS-folka som hade eit idealt og nasjonalt livssyn, og ut frå det, til dels sto i frivillig samarbeid, og til dels sto i forsvarskamp, mot tyskarane, var

sjølvstøtt «fårlege». Fårlege? For kven? Ikkje for det norske folk, men for dei maskerte: «Gode nordmenn», «Guds utvalde» og pengedirigertane.

Er det nokon eigentleg andeleg-moralsk skilnad millom ein «god nordmann» og ein «Guds utvald»? Nei, det ser ut til at dei «gode nordmenn» kopierar «Guds utvalde». Barrabas var ein røver og mordar, — men var «patriot», og vart frigjeven. Kva med «Gulosten»?

Kva har vore gjort av «gode nordmenn» for å oppklare eller myrklegge mordet på Knut Knutson Fiane?

Sigurd Lyngstad.

Da Churchill anga de Gaulle til Petain

I det kjente tyske ukeblad «Der Spiegel» finner vi følgende åpne brev, stilet til avisens utgiver i forbindelse med en artikkel i bladet om de Gaulle:

«Her er et lite supplement til din de Gaulle-beretning. «Echo der Woche» meddelte 17. januar 1952 uten at meddelelsen senere er blitt demontert:

Et oppsiktsvekkende skrift fra marskalk Pétains forsvarsadvokat: Da general de Gaulle i juni 1942 nylig hadde seg til Brazzaville, hadde den engelske premierminister (Churchill) latt marskalk Pétain få beskjed herom, idet han nøyaktig oppga den rute de Gaulle skulle følge, til og med det tidspunkt flyvningen skulle finne sted på. Man hadde latt forstå at hvis den franske regjering ville avkoble ham — Marskalken hadde bare forakt tilovers for et slikt tilbud.

En kan forestille seg hvorledes det var blitt med «Frankrikes redningsmann» hvis det var gått slik som Churchill ønsket, d.v.s. å myrde ham i 1942. Han ble «reddet» av sin bitreste motstander (på det tidspunkt) marskalk Pétain, som til gjengjeld ble dømt til døden da de Gaulle kom til makten. Men det skal riktignok innrømmes at de Gaulle benådet ham til livsvarig fengsel.

dagen. Forretningsfolk, fastlønnede og industriarbeidere bare om kvellen o.s.v. Fremmettet var derfor ikke så godt som en kunne ventet, men på den annen side fikk møtet en hyggeilig og intim tone over seg. Til dette bidro ikke minst at en landskjent vestfolding, som nå er svensk statsborger, deltok i møtet.

En del kontingent til Forbundet og til Folk og Land ble ordnet.

Fylkestiltsmannen.

Fylkesmøte i Vestfold

Lørdag 30./8. ble møte holdt i Tønsberg. Foruten i Folk og Land ble møtet kunngjort i 3 av fylkets aviser. Merkelig nok var det bare et par stykker som hadde sett annonserne i lokalpressen, de fleste av de møtende hadde sett notisen i Folk og Land. Dette kommer antagelig av at den «frie» presse er nokså interesseløs for tiden.

Først ble det meddelt at ingen fra hovedorganisasjonen hadde anledning til å komme, men en oversikt over stillingen av red. Melsom ble lest og påhørt med megen interesse. Heretter var ordet fritt og det var tydelig at viljen til fortsatt arbeide i høy grad var tilstede.

Det er meget vanskelig å finne en møtedag og tid som passer alle. Bønder med besetning på gården kan vanskelig ta seg fri uten midt på

har vært medlem av NS fra lenge før krigen. I sitt store hus, et av de vakreste i Sem — har han med en usedvanlig stor gjestvennlighet tatt imot familier til de fanger som satt i konsentrasjonsleiren i Sem fra 1945 til våren 1956. Halvor Kåsa er også et meget aktivt medlem av Forbundet.

O.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKRAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

De små staters forsvarer

Det er ikke for ingenting at så å si alle våre store diktere — Bjørnson, Ibsen, Vinje, Hamsun og mange flere har tatt avstand fra det England som i århundrer har terrorisert havene, og som bygget sitt verdensrike på blod og tårer, på urett og undertrykkelse. Og på det som virker enda mere motbydelig på renselige mennesker: på det groveste hykleri.

Det er verdens ulykke i demokratiets tidsalder at storparten av menneskene ikke har fått forstand nok til å gjennomskue denslags humbug. De faller lett for propaganda og bortforklaringer, og like sikkert som amen i kirken retter de baker for smed. Etter en passende propagandaomgang i hykleriets tegn, blir det alltid til at det er Englands ulykkelige ofre i dets kamp om makt og fordeler som er de ansvarlige for egen ulykke. Mens England selv er uskyldig og tør sine blodige og griske hender.

En skulle tro at vi her i Norge iallfall forsto litt av det som våre åndelige førere har sett så klart, fordi vi jo i sin tid selv fikk føle det på egen rygg. Vår historie er jo flekket av britiske overgrep: flåteranet, bombardementet av København, Terje Vigen og sulteblokaden som direkte var rettet mot sivilbefolkningen, og sist men ikke minst den uhørte provokasjon i 1940, som kastet Norge inn i krigen og ydmygelsen. Det skulle ikke være vanskelig for oss å kjenne igjen det England som lot fosforregnet flomme over kvinner og barn, ulykkelige flyktninger i millionabyen Dresden.

Men nei, England er fremdeles i folkemeningen det som norske rederinteresser ønsker det skal være: de små nasjoners edle forsvarer, det land som ofrer sikkerhet og velferd for å ile til hjelp når freden og mellomfolkelig anstendighet er truet. Selv de mest åpenbare kjennsgjerninger kan ikke endre dette. Gjennom overfallet på boerne, undertrykkelsen av irerne, av inderne, av gule og svarte og røde folk verden over, gjennom grove løftebrudd i Midt-Østen, gjennom terror i Kenya og Kypros, gjennom overfall på Egypt, står England fremdeles urokket i norsk bevissthet som idealstaten som for alltid har alliert seg med sannhet og rett.

Det er vel derfor lite håp om at det siste grove rettsbrudd mot vårt lille islandske frendefolk vil vekke større indignasjon. Til syvende og sist blir det vel Island som har truet og provosert det vesle uskyldige England til røvertokt, kanskje islenderne til syvende og sist til og med er en slags «nazister» som truer freden og demokratiet. Vi har allerede hørt litt om den nye rollefordeling. Den arrogante britiske sjøoffiser som går løs på ubevepnede islendere forteller til den flokk av pressemenn som synes det er en stolt oppgave å bivåne overgrepene, at England «forsvarer havenes frihet». Og ingen ler! Det hører med til den fantastiske historie, at den 12 milsgrense England nå bekjemper med vold og makt ved Island, den er allerede innført i Sovjet-samveldet og — faktisk også av kronlandet Kanada. Uten at England forsøkte å bruke makt. Men så er de jo heller ikke små stater som trenger engelsk forsvar mot seg selv!

For Norge har begivenhetene ved Island en særlig betydning, fordi vi selv er nøyaktig i samme situasjon som Island. Den utenlandske trålertrafikk — og her er Tyskland og Sovjet-samveldet like iherdig som England — herjer på våre fiskebanker og truer med helt å ruinere fisket i Nordsjøen. Hva det betyr for et fiskeriland som Norge skulle det ikke være nødvendig å peke på. Kanskje iallfall de norske fiskere nå forstår litt av hva England står for. For det er derfra — fra denne nydelige NATO-bror — vi kan vente flåteinvasjon og truende kanonløy langs norskekysten når vi selv i nær fremtid blir nødt til å følge Islands vei for å beskytte våre livsinteresser.

En av de gode gamle demokrater

Våre lesere vil huske at vi for noen tid siden omtalte hva den danske politidirektør Aage Seidenfaden — ja han heter virkelig det — skrev i forbindelse med avliven av Quisling nede på Akershus. Den elskelige politimann, som var innbudt som tilskuer til blodåden uttalte seg slik at han burde fått en æresplass i sitt eget forbryteralbum. Det var faktisk rystende å lese noe slikt fra et vesen som regner seg som menneskelig.

Nå later det til at den delikate uttrykksmåte i forbindelse med blodåden mot Quisling faktisk er den forhenværende politidirektørs vanlige uttrykksmåte. Vi gjengir litt av det Politiken i sin tid skrev om Seidenfadens bok «Minner og meninger»:

Det føles direkte ubehagelig når Seidenfaden om de første henrettelser her i landet etter straffemålstillegget skriver: «Heller ikke disse henrettelser gjorde et synderlig sterkt inntrykk på meg, idet jeg ærlig talt var så oppfylt av had og hevnløse over for morderne og landsforrederne, at det gledet meg, at de ble skutt».

Vi har ikke villet unnlate å vise våre lesere hvorledes denne barske danske politidirektør ser ut. Er det noen som synes vi har brukt for sterke uttrykk om fyren, så henviser

Og her må en kunne forlange at den regjering som sier seg å være så folkelig at den nesten ikke vet om den skal stå på høyre eller venstre benet, nå manner seg opp til å vareta norske interesser. Det har sannelig ikke vært rart med det tidligere. For en gang skyld får nå norske interesser gå foran de britiske.

La oss erklære vårt lille frendeland Island vår sympati åpent og offisielt, og la oss støtte Island i dets kamp og forhandlinger ved også å passe på våre egne interesser: ved selv å proklamere 12 milsgrensen.

H. Franklin Knudsen:

Kurs i utenrikspolitikk

Dagbladet foreslo for noen tid siden at stortingsmenn bør gjennomgå et kurs i utenrikspolitikk, da deres innsikt i dette problem, etter avisens oppfatning, er mangelfull. Det er vel så, og muligens ikke bare på dette område.

Vordende stortingsmenn burde stort sett være i besittelse av en rekke kvalifikasjoner for å kunne fremstilles til valg. Men dette er tilfeldigvis de eneste høyt gsjerte jobber i samfunnet, hvor man ikke spør om utdannelse og spesialkunnskap. Ganske besynderlig i og for seg at det er slik, når det dreier seg om 150 kvinner og menn som faktisk har ansvaret for hele samfunnet.

Vi har et folkestyre og folk er folk, så det ville neppe bli tålt om man på dette område opphevet likhetsprinsippet. Retten til å være like uvitende som menigmann flest. Vi har jo et skolevesen som skal stå så høyt, at man etter en ti tolv år av dette faktisk er allvitende. De aller fleste som har gjennomgått den forlenkede folkeskole, artium, trenger flere år for å glemme hva de har lært. Ukeblader og sportsaviser hjelper til å stryke ut det vesentlige av den kunnskapsmasse som er tvangsforet ungdommen. Når Dagbladet peker spesielt på stortingsmenn og deres manglende forståelse av utenrikspolitikk, så mener jeg dette er urettferdig. Folk flest er som stortingsmenn også på dette område.

Skulle man oppnå noen forbedring måtte man legge grunnlaget til rette i skolen ved å lære opp ungdommen til å tenke riktig og skaffe den korrekte opplysninger. Ved blant annet å forfalske Norges historie ved å tilpasse den norsk lynne så forvrøvles enhver mulighet for å få noen holdbar innsikt i vår plass i

vi til hva Politiken ytterligere skrev om ham:

Om den tyske politisjef, Rudolf Mildner, som fungerte i Danmark noen måneder fra etterkrigsåret 1943, heter det:

«Jeg vet ikke hva det ble av bestet etter befrielsen. Forhåpentlig er han blitt skutt eller på annen måte utryddet».

Seidenfaden kunne uten større besvær ha fått opplyst at Mildner satt som alliert fange i Nürnberg i 1945, men at han ikke ble dømt. Det kan jo være at Mildner en vakker dag får fornøyelsen av å lese Seidenfadens karakteristikk av ham, og at han så krever bevisene på bordet.

Det er slike gamle elskelige demokrater av typen Seidenfaden som sammen med de norske rettssvikere skriker seg hese om den «nazistiske brutalitet»!

verdensutviklingen. De forsøk som Ibsen blant andre har gjort, dikterisk å fremstille nordmenn som de virkelige er, har etterlat seg ringe spor. 1940—45 er et fullgodt bevis for at vi fremdeles er et husmannsfolk og at mørket fremdeles ruger over apekatten. Den eneste landsmann som hadde global innsikt i utenrikspolitikk og dertil filosofisk forståelse av selve utviklingen i verden skjøt man på Akershus. Derved stakk man øynene ut på det norske folk og selv Dagbladet savner nå stortingsmenn som forstår seg på utenrikspolitikk.

Hva da med Dagbladet selv og dets medarbeidere herr R. V. og andre? Hva er det for utenrikspolitikk disse herrer skriver? Har det noensinne hendt at det følelsesbetonte prat som Dagbladet serverer har vært til nytte og oppbygelse for dets lesere? Nei det har bare tjent til ytterligere å forvirre begrepene. Neger- og jødespørsmål og deres relasjon til andre stater og forhold er det som Dagbladet oppfatter som utenrikspolitikk.

Nei, de stortingsmenn vi har bør ikke gjennomgå noe kurs i utenrikspolitikk. Det vil bare ytterligere forvirre dem og lage vanskeligheter for herr Lange. Skulle man foreta seg noe effektivt måtte det være å danne en utenrikskomite bestående av folk med virkelig innsikt og faktisk viten på dette område. I England settes man på allerede som ung og spesialutdannes i et bestemt miljø for senere å anvendes av den politiske ledelse. Her hjemme forvrøvler man slike ting ved å blande partipolitikk sammen med utenrikssaker. Derfor går det alltid den vei hønna sparker med vår såkalte frihet og selvstendighet hver gang vi har anledning til å gjøre til virkelighet disse begreper. Derfor 1905 og 1945 og nå Apakten, og den tilsvarende historieforfalskning. Hadde rettsoppjøret kunnet tjene til, som et soningsoffer, å vri Norge ut av ansvaret for gammelt fusk, hadde vi NS-folk gjerne lidt denne skjebne. Men når det nå viser seg, at vi måtte ofres bare for å holde de folk ved makten, som Dagbladet mener mangler innsikt i utenrikspolitikken, så stiller saken seg annerledes. Som det er antar jeg at deres manglende innsikt i utenrikspolitikken vil hjelpe dem frem mot den dag, hvor dette elendige styre vil avskaffe seg selv på samme måte som i Frankrike.

H. Franklin Knudsen.

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørene privat.

En annen side av britisk karakter

Domprost William Inges forord
i F. J. P. Veales motstykke

til Lord Russell of Liverpools hets-virksomhet

Vi har tidligere her i bladet omtalt den engelske jurist og forfatter F. J. P. Veale og hans avslørende og forbausende bok «Advance to Barbarism», som viser et annet og mere edelt britisk ansiktstrekk enn den hatefulle og forvridde grimase blant andre Lord Russell of Liverpool representerer.

Boken er kommet i flere opplag, blant annet i en amerikansk utgave og forordet til det nye opplag er skrevet av Hans Høy-ærværdighet William Ralph Inge, domprost ved St. Pauls, London. Vi synes også domprosten sier mange gode ting i dette forordet og gjengir det derfor nedenfor, samtidig med at vi påny anbefaler boken på det beste.

Det gleder meg at etter-spørnelsen etter «Fremgang mot Barbariet» krever et nytt opplag. I denne bok, som først kom ut i England i 1948 under pseudonymet «A Jurist», uttalte forfatteren, F. J. P. Veale, meget riktig, det som det var påkrevet at en eller annen skulle si, og, vi kan gjerne føye til, hva som i 1948 i de fleste land ingen ville ha fått lov til å si.

Jeg likte ikke Nürnbergdommene, av tre grunner. For det første: Rettssaker mot de overvundne ved seierherrene er aldri tilfredsstillende og er som regel ubillige. For det annet: Henrettelsen av politiske og militære førere for den slagne motpart ved seierherrene, skaper en høyst farlig presens. Tyskerne var sikkert skyldige i «forbrytelser mot menneskeligheten», men krig er ikke noen human sak, og det vil alltid være muligheter for at seierherrene i en hvilken som helst krig kan finne tilstrekkelig mange eksempler på grusomheter til å forsvare rettfærdiggjørende avstraffelser. Etter den neste krig, hvis der kommer noen, vil rettssaker og hengninger følge som en selvfølgelig ting.

Vi kan gå videre. En av anklagepostene mot de tyske førere var ikke det at de førte krig på en umenneskelig måte, men at de førte angrepskrig. De gjorde det, ja. De ønsket store innlemmelser av landområder i østen. Men har vi ikke hørt om andre nasjoner, som hadde lagt seg til store riker uten å rådføre seg med dets innvånere? For det tredje: En av dommerne — Russland — burde sikkert ha befunnet seg på delinkvent plassen og ikke i dommerstet.

Hovedhensikten med «Fremgang mot Barbariet» er å henlede oppmerksomheten på den forferdelige tilbakegang i kultivert menneskelighet i retning av barbariets verste grusomheter. De såkalte religionskriger var undertiden grusomme, men i det attende århundre var det mulig å tale om kultivert krigføring, i hvilken visse humane overenskomster ble iaktatt. Gibbon omtaler med tilfredshet denne fremgang i anstendig oppførsel. En forfatter i det attende århundre kunne fornuftigvis tale om krig som en levning fra barbariet, som gjerne kunne bli avskaffet

Forts. s. 8.

Håkon Meyer:

Fra Karl Marx til Nikita Krusjtsjov

IV.

Heller ikke problemet samfunnets økonomiske organisasjon var løst ved Lenins død. Maktproblemet hadde i årene 1917—24 vært alt overskyggende og den økonomiske organisasjon var mere nødtørftig oppbygget og hadde undergått endringer under trykket av de økonomiske krisene. Industrialiseringen tok først for alvor til etter at Stalin hadde befestet sin makt og lagt opp den første 5-årsplan. I og med industrialiseringen skaptes også en fastere økonomisk samfunnsorganisasjon og industrialiseringen fikk sin bestemte retning: produksjonsmiddelindustrien og den industri som produserte for militære formål fikk forrett, forbruksindustrien trådte i bakgrunnen. Med industriutviklingen oppsto spørsmålet om kapitalopplegg og kapitalinvestering, fordelingen av de økonomiske midlene, råstoffene og den menneskelige arbeidskraften. På disse områder måtte de nye samfunnsformene i høy grad skapes og prinsippet var derfor selvsagt, at partiet måtte ha den hele og fulle bestemmelsesrett. Det samfunn som da utviklet seg fikk karakteren av et sentralistisk statskapitalistisk samfunn. All makt ble flyttet bort fra arbeiderne og bedriftene, bort fra de lokale myndigheter. Selvsagt ble denne formen ikke kalt statskapitalistisk i Russland — her var det tvertom spørsmålet om å skape en sosialistisk samfunnsøkonomi. Men faktisk utviklet Sovjet-samveldet seg under Stalin til den mest sentraliserte statskapitalistiske stat i verden.

Stalin trengte seg inn på den dødssyke Lenin for å sikre seg dette fotografi til den forestående maktkamp.

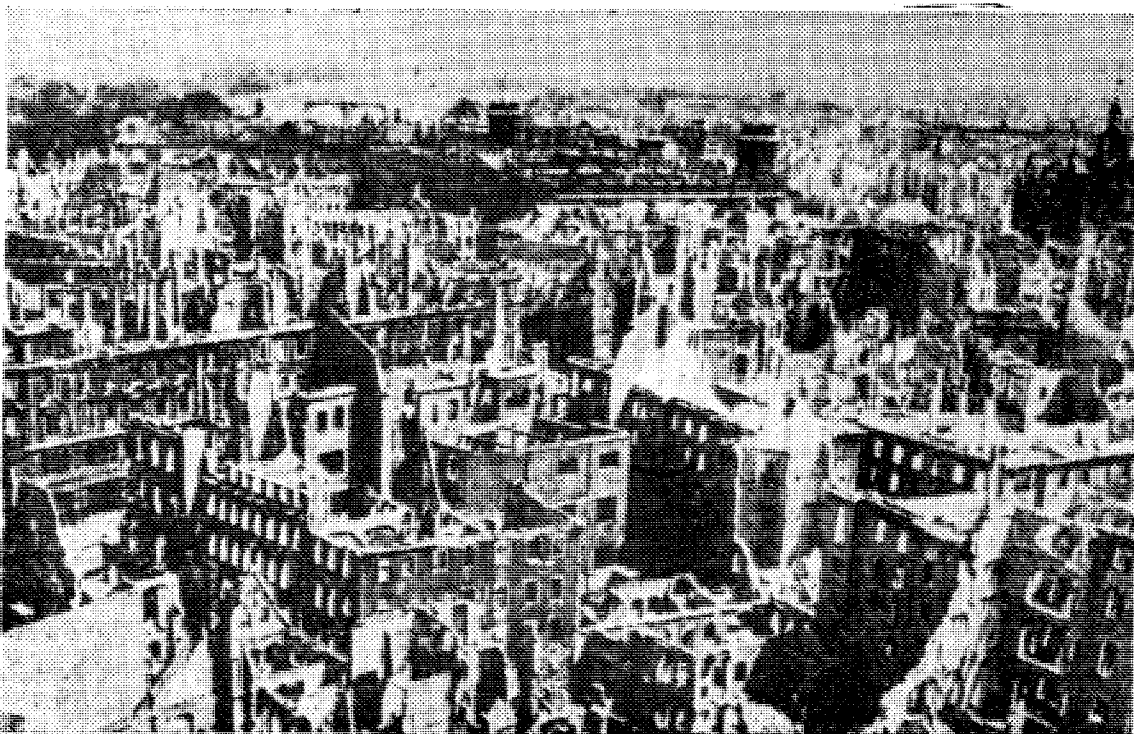
Tito søkte å overvinne de gamle motsetningene i Jugoslavia, som var resultatet av de enkelte delers tilknytning til helt forskjellige makter (Krain til Østerrike, Kroatia til Ungarn, Bosnia-Herzegovina til Tyrkiet etc.) gjennom å skape en federativ stat, hvor en rekke land har relativt store økonomiske rettigheter i konkurranse med hverandre, dog under en øverste sentralledelse i Beograd. Men den federativ staten var allerede den i strid med den sentralistiske statskapitalismen, som under Stalin var blitt et ubetinget dogme, som følges i alle satellitstatene.

De stalinske dogmene er ikke teoretiske sosialistiske læresetninger, de er vokset frem av den statsbyggende praksis under Stalin. Den virkelighet som han skapte, den skapte også dogmene. Over dem alle står ett: Kreml er den sosialistiske revolusjons og samfunnsbyggnings sentrum, her legges planene, her formes ideene og her gis direktivene. Alle loyale kommunister i og utenfor Russland bøyer seg lojalt for Kreml, også i den forstand, at deres eget lands økonomiske interesser underordnes Kreml. Døden har rammet mange av dem, som søkte å sette det egne landets interesser foran Russlands. I alle land ble det dogme befestet, at partiet hadde ubetinget rett — uansett om det slo sine tillitsmenn ihjel som forredere og senere rehabiliterte dem, rett hadde det i alle fall. Men de makthavende partiene var ikke lenger båret oppe av de arbeidende massers tillit, de var ikke talerør for massenes intensjoner, veivisende og målsettende. Fra å være veivisende ble de ledende, fra å være ledende ble de enebestemte. I Stalins periode løsgjorde de seg fra massene

og møtte partiet hos dem noen motstand, ble den behandlet med all hårdhet. Ingen opposisjon ble tålt i Stalins periode, den være reell eller innbildt, og uansett om den fremsto i partiet, hos de militære eller dypt nede hos de arbeidende masser. Med terrorens og torturens alle midler ble det uinnskrenkede herredømme etablert. Som kullakker og middelstore bønder fikk betale kollektiviseringen med livet, fikk den eiendomsløse arbeider betale med slaveleir i Sibir, om han opponerte. Arbeidsboken bant ham livegen til arbeidsplassen, fjernet han seg ulovlig, truet arbeidsleiren og han hadde ikke lenger noe eksistensgrunnlag. Emigranter, som hadde søkt tilflukt i Sovjetsamveldet, falt i mengder for despotiet, partier som det finske og det jugoslaviske emigrantpartiet i Sovjet ble i i sin tid så å si utryddet. Det er derfor noe av det mest karakteristiske for Stalins periode, både i Russland og i satellitstatene, at det arbeidende folk fullstendig mister sin fri- og rettigheter. Og det hører til stalinismens tragiske sider, at også dette dogme om partiets enerett til å herske, ble akseptert av de kommunistiske partiene i alle land.

Slik skifter «kommunismen» karakter. Marx hadde lært, at massenes revolusjonære reising var det grunnleggende. Lenin hadde lært, at partiet måtte være revolusjonens generalstab og ideologiske veiviser. Under revolusjonens årbare resultatet: bare det kommunistiske parti kan lede. Stalin hadde omformet det til en uinnskrenket makt, som utøvet et despoti over menneskene og anså seg berettiget til å berøve dem all selvbestemmelsesrett og all rett til å

Forts. s. 6.

Restene av flyktningebyen Dresden.

Argentinas brev:

Kjempemøte av de peronistiske fagforeninger — Kraftige angrep på Frondizis undfallenhet — Men tilfredshet med den nye fagforeningsloven — Tidligere kommunistleder som sjef for de streikende leger

Buenos Aires 3. september.

Den peronistiske «62» fraksjonen av den argentinske fagforening samlet om aftenen 26. august et folkemøte med 30 000 tilhørere på Plaza Miserere i Buenos Aires. De forskjellige talere uttrykte sin tilfredshet med den nye fagforeningsloven, som vil sikre frie valg og normalisering av fagforeningslivet. På den andre siden kom de med de skarpeste utfall imot Frondizi-regjeringens unntakshet overfor de mest brennende aktuelle problemer, og da først og fremst tidens utholdelig høye leveomkostninger.

Det argentinske «LO» er i høy grad politisk preget, noe som ble fremhevet av kveldens talere og begrunnet slik:

Juan Carlo Loholaber ry, tekstarbeiderne: «Vi er fagforeningsledere, men fremforalt er vi argentinske borgere og tenker og handler politisk. Vi er ikke helt og holdent rene fagforeningsfolk, for det synes oss umulig å spalte oss i to personligheter på områder som har så nær tilknytning til hverandre. Et pro-kolonistisk land som vårt, som alltid er underlagt det sterkeste press fra imperialistiske krefter, kan ikke opprettholde sin politiske, sosiale og økonomiske integritet uten avgjørende medvirken av arbeiderbevegelsen.

Avelino Fernandez fra metallarbeidernes forbund,

sa, at den nylig vedtatte fagforeningsloven bekjempes av de ledere som har stilt seg til kapitalens og imperialismens tjeneste. «De sier at det er en totalitær lov som er laget til fordel for «avskydde sektorer» i folket. (Kirken og flere opposisjonspartier inn tar samme standpunkt). Hvis det er slik, så forstår jeg ikke hva de herrer er redde for, det vil jo bli holdt frie valg, og disse vil sikkert ikke favorisere «sektorer som folket har imot».

Amado Olmos, sanitetsforbundet, sa bl. a.: «Vi vil gjøre det klart at våre intervensjoner i de sosiale, politiske og økonomiske problemer skriver seg fra en dyp nasjonal følelse. For mange år siden var den argentinske arbeiderklasse splittet og delt under innflytelsen fra de kommunistiske og sosialistiske ideer, som spredte slagordet at arbeideren ikke har noe fedreland. Vi er besatt av ønsket om å frelse vårt land, men denne redning og frigjøring må være argentinske løsninger for argentinerne, uten opprinnelse i kalde hjerneskjemaer som tjener høyre eller venstre ekstremisters spill. Vi lar oss lede av ett eneste flagg: det hvite blå.

Vi arbeidere stiller vårt nasjonale og folkelige program

i følgende punkter:

Statskontroll av utenrikshandelen, likvidasjon av de utenlandske import- og eksport-monopoler, utvidelse av den internasjonale handel, påtale av pakter til skade for den økonomiske uavhengighet — inngått av den provisoriske revolusjonære regjering (Frondizi: alle inngåtte avtaler vil bli respektert). Høyere lønner og større produksjon, nasjonalisering av de utenlandske slaktehusbedrifter og våre transportmidler, som ennå befinner seg på utenlandske hender, mekanisering av landbruket, ekspropriasjon av storgodsene og utvidelse av kooperativismen, arbeiderkontroll med den nasjonale produksjon og arbeiderdeltagelse i ledelsen av private og offentlige bedrifter.

Etter møtets avslutning ut-

(Forts. s. 6).

I Kominterns blodige spor

Tårnet i Kreml spåte midt på dagen og ved midnatt Internasjonale, mens fangene tellet timene til bødlenes ankomst.

Alle de store verdensbegivenheter som atter og atter setter freden i den ytterste fare, får en altfor lett til bare å bli oppmerksom på de storpolitiske linjer i det som skjer. Men også på den indre, usynlige front foregår det en evig kamp. For de fleste mennesker i dag, som ikke interesserer seg for stort annet enn sirkus og brød, er det gamle spøkelse Komintern noe av et tomt ord. De har derfor heller ikke store betingelsene for å forstå, det være seg Quislings og Nasjonal Samlings årelange kamp her hjemme, eller den Antikominternpakt som Hitler skapte som motvekt mot den kommunistiske Internasjonale.

I Stockholm er det på Tidens Förlag utkommet en uhyre interessant bok av den tidligere finske kommunist Arvo Tuomainen «Kremls Klockor» som forteller litt om Komintern, den uhyggeligste og best utbygde sammensvergeise verden noen gang har kjent. Tuomainen var selv sekretær i Komintern og bodde i en årrekke i Moskva, hvor han på samme måte som alle andre ledende kommunister verden over fikk sin revolusjonære utdannelse og skoling. Alle Moskvakreaturene som i dag styrer i satellittstatene møter vi igjen i

En av deres egne Arvo Tuomainen nevner ting og navn fra verdensrevolusjonens hovedkvarter

utrenskninger som tynnet rekkene også blant de utenlandske vasaller.

Komintern ble stiftet i 1919 etter initiativ av selveste Lenin og den har fungert til denne dag, selv om den i 1943 av taktiske grunner ble erklært oppløst, mens den fortsetter under navnet Kominform. Komintern er, som Tuomainen åpent sier «verdensrevolusjonens stab eller hovedkvarter». Fra 1930-årene hadde Komintern seksjoner i form av legale eller illegale kommunistiske partier i hvert eneste land, selv i Afrika og Asia hvor den blodige sed nå spirer. Men lederne sitter i Kreml. Komintern ble ledet av en stab på 10 sekretærer, forteller Tuomainen, og hver av disse hadde igjen et vel utbygget sekretariat. Verdenskartet ble delt opp mellom disse sekretærer og på Finnlands Kuusinen og hans nærmeste medarbeider Tuomainen falt hele Asia. Fra denne verdensrevolusjonens generalstab søker en så å beherske verdenshendelsene. Det var blant annet der retningslinjene for Folkefronten ble trukket opp i 1935. Den skulle, som Tuomainen sier «med veldig oppbud utgå fra Frankrike og siden utvide seg over hele verden». Når så var skjedd «var veien til verdensrevolusjonen åpen».

Vi husker jo her hjemme fra alle de livsfarlige polititrykket av de store Stalinske

(Forts. s. 8).

Sergio Alvarez,

fhv. kommunistleder, nå president i legenes fagforbund i Buenos Aires, en av folkets og landets fiender.

Kominterns sekretariat 1935.

Sittende fra venstre: Dimitrov, Togliatti, Florin, Wan Ming. Stående: Kuusinen, Gottwald, Pieck og Manuiski.

Argentinasbrev

(Forts. fra s. 5).

stedte politiet en henstilling til folk om rolig å forlate plassen. Noen svarte med å rope «mordere» og «gestapo», og dermed var lurvelevenet i full gang. Veritable gateslag varte to timer etterpå, og innen politiets rekker ble det notert mange sårede.

Kritikk av regjeringen.

«De 62» vedtok videre i slutten av august en uttalelse om at man er forbauset over regjeringens vage og upresise talemåter og dens system med å «stå seg godt» med alle og enhver. Fagorganisasjonene påtaler regjeringens taushet og mangel på fasthet overfor gorillaenes kup-aksjoner, mens den på den annen side undertrykker fredelige (?) folkemøter av den majoritet i folket som for ikke lenge siden brakte en liten minoritet frem til regjeringens makten. Det ble erklært at regjeringens impotens i priskontrollen gjør det nødvendig med nye lønnsforhandlinger så snart som mulig.

President Frondizi har bebudet en tale en av de første dager for å redegjøre for de aktuelle problemer og for å imøtegå kritikken imot hans regjering.

Legestreiken.

Den nå ca. 2 mnr. gamle legestreiken fortsetter igjen etter å ha vært opphevet en ganske kort tid. De streikende legeorganisasjoner har lenge med kollektiv oppsigelse, men da de ble tatt på ordet og ialt 300 leger avskjediget fra sine stillinger ved forskjellige syndikahospitaller, fant de altså å måtte fornye streikevirksomheten. Regjeringen har forlenget opprettet en egen organisasjon for beskjefligelse av stridens eple, dr. Dios, — som etter revolusjonen urettmessig overtok en peronistisk leges stilling — og de få andre kolleger som delte hans skjebne. Regjeringen har videre gått med på at de skal ha full lønn i streiketiden, men intet av dette var nok. Argentinas straffelovs paragraf 84 setter fengsel fra seks måneder til to år for dem som ved uklohet eller neglisjering i sitt yrke forvolder en annens død. Likedan om en ved mangel på iakttagelse av sitt reglement eller sine plikter forvolder en annens død. En argentinsk statsborger ved navn Walter von Simons har skrevet et åpent brev til Røde Kors og bedt det om å intervenere i den kriminelle streiken.

Fra Karl Marx

(Forts. fra s. 4).

medbestemme hvordan samfunnet skulle bygges opp.

Slik så i store trekk de

(Forts. fra s. 1).

Stillehavet og etter de grusomme atomangrep på Hiroshima og Nagasaki. All sannsynlighet taler derfor for at krigen allerede i februar eller senest i begynnelsen av mars hadde kunnet være avgjort med Japans frivillige underkastelse. Leseren vil holde det for ubegripelig at det derfor meningsløse slakteri likevel — altså uten noen politisk nødvendighet — ble fortsett og drevet helt til det frykteligste massebord på barn og kvinner i to vergeløse storbyer. Dog kjennsgjerningene lar ingen tvil tilbake:

To dager før Roosevelts avreise til Jaltakonferansen hadde han fått det nevnte japanske fredstilbud fra general Douglas Mac Arthur. Fordi tilbudet kom fra keiser Hirohitos bestemmende rådgivere, ivret Mac Arthur for at det uoppholdelig skulle innledes våpenstillstandsforhandlinger og at man under ingen omstendighet skulle tillate Sovjetsamveldet å tre inn i krigen i Det fjerne østen.

Roosevelt forkastet disse forslag med den vanlige overlegenhet: «Mac Arthur er vår største general og vår dårligste politiker». Han reiste til Jalta og overleverte Stalin såvel Mellom-Europa som Østasia som springbrett for hans videre maktutvidelse. På grunn av denne politikk og uten noen militær nødvendighet måtte sønner av amerikanske og japanske mødre i ytterligere seks måneder lide og ofres i utalte titusener.

I detaljer tilbød japanerne i januar 1945 følgende:

1. Betingelsesløs kapitulasjon av samtlige stridskrefter på samtlige krigsskueplasser.
2. Utlevering av alle våpen og all amunisjon.
3. Besettelse av hjemmeøyene og de oversjøiske besiddelser i keiserriket ved de allierte under amerikansk overkommando.
4. Avkall på Mansjuria, Korea, Formosa etc.
5. Forbud mot enhver japansk rustningsindustri.
6. Utlevering av alle personer de allierte stemplet som krigsforbrytere.
7. Frigivelse av alle allierte fanger.

Roosevelts regjering sørget for at dette tilbud ikke kom til det amerikanske folks kjennskap, fordi den under enhver omstendighet ville fortsette krigen. Mac Arthurs

dogmer og den statsbygning ut, som Nikita Khrusjtsjov og hans feller overtok etter Stalin, etter at de selv allerede i en rekke år hadde vært med å skape denne stalinistiske verden.

melding skulle forsvinne som «Top Secret» i arkivene, men en høyere offiser som var forferdet over Jaltaforhandlingene, overleverte mot løfte om ikke å offentliggjøre det så lenge krigen varte en avskrift til Walter Trohan i Chicago Tribune. Trohan holdt dette løfte trass i den dypeste samvittighetsnød, men offentliggjorde så den fulle ordlyd 19. august 1945, første søndag etter våpenstillstandsdagen, i Chicago Tribune og Washington Times Herald. Trass i dokumentenes uhorste betydning er de tiet ihjel av den øvrige presse.

Det Hvite Hus har aldri våget å bestride ektheten av Trohans opplysninger, og Mac Arthur bekreftet dem i alle enkeltheter ved sin tilbakekomst fra Korea.

Dermed er Trumans påstand om at innsatsen av

straks etter at han fikk høre om Japans fredstilbud, gikk han til Truman for å få ham til å innstille det unødige blodbad. Men Truman svarte at han ennå følte seg for usikker i embetet til at han ville sette seg opp mot Stimson og det krigslyste Pentagon-hierarki. De var nå engang bestemt på å kjempe videre til the bitter end. Som vi vet i dag ville de først prøve sitt nye militære leketøy (gaven fra Einstein og hans forredervenner i Europa) på levende mål i en menneskevrillende millionby. Truman gjorde intet for å forhindre den planlagte forbrytelse, men ga Stimson fri hender.

Når Truman og hans medskyldige i dag hevder at innsatsen av atombomben utrettet det gode at Japan ble fredsvillig, så er denne usannhet gjendrevet. Allerede i 1946 slo «The United States

professor Current kommer med rette med denne bitre bemerkning:

«Hvis hensikten virkelig var å demme opp for russerne i det fjerne østen, så må tilintetgjørelsen av deres historiske motstander i dette område betegnes som et ytterst selvsomt forsøk. En hurtig fred med japanerne og avkall på å ydmyge dem måtte være fornuftigere».

Likeoverfor disse stemmer vil Truman kanskje støtte seg på general Marshalls skjønn i Jalta, idet han pekte på at et angrep på Japan selv var absolutt nødvendig. Men denne stillingtagen kan ikke bekrefte riktigheten av hans oppfatning. For når det gjelder følgene av den Roosevelt-Marshall-Trumanske politikk så er det idag fullstendig klart at den var militært uriktig.

Man skulle ha stilt den japanske fredsvillighet på prø-

Verdens grusomste krigsforbrytelse

atombombene — 6 måneder etter Japansk tilbud om betingelsesløs kapitulasjon! — var «urgent and necessary» tilstrekkelig karakterisert som fullstendig grunnløs.

Etter denne undertrykkelse av det japanske fredstilbud måtte det altså komme til de fryktelige blodbad ved Iwojima og Okinawa og talløse andre tapbringende kamper. Også «Onkel Joe», det beundrede forbilde for New Deal-svermerne, måtte bli gitt leilighet til uten risiko å delta i den allerede avgjorte krig i Stillehavet, akkurat som på en hoffjakt. Stalin fulgte innbydelsen to dager etter Hiroshima og slepte så med en hånlatte det asiatiske og europeiske bytte, som nesten var blitt tvunget inn på ham av Roosevelt og «the Great Old Man», den lovpriste europeer Churchill, hjem.

Mac Arthurs melding til Roosevelt ble forøvrig ikke ubekreftet. Også admiral Ellis M. Zacharias fra flåtens etterretningstjeneste berettet om Japans fredsberedskap. Men alt var forgjeves: blodutgydelsen måtte fortsatte etter Roosevelts vanvittige lyster.

I forbindelse med etterfølgeren Trumans påstand om at massebordene i Hiroshima og Nagasaki var tvingende nødvendig av hensyn til Japans og Amerikas fremtidige vel, reiser det seg da spørsmål om denne mann kan ha vært i villrede med den japanske fredsberedskap da han overtok slett embete.

Vitnesbyrdet fra en av de mest hederlige statsmenn siden Washingtons dage (Barnes sikter antagelig til Taft) har fortalt meg i nærvær av en fremtredende politiker, at

Strategic Bombing Survey» fast:

«Det var ikke bombene mot Hiroshima og Nagasaki som slo Japan overende, og etter utsagn av de fiendtlige ledere som endte krigen, var de ikke foranledningen til den betingelsesløse kapitulasjon».

Grunnen til den japanske fredsvillighet var det militære sammenbrudd og erkjennelsen av at videre motstand ville være nytteløs. Derfor kunne «Bombing Survey» med rette komme til denne slutning:

«Japan hadde måttet overgi seg også om atombomben ikke var falt, også om Sovjetsamveldet ikke var trådt inn i krigen og til og med om det ikke var planlagt landingsforretagender».

En teori som må forekomme den nøkterne iakttagere fantasisk, ble lansert i etterkrigsårene. Ifølge historikeren professor Current tyder Stimsons memoarer på at «Russland, ikke Japan, var det egentlige mål for atombombene over Hiroshima og Nagasaki fordi de «ga det demokratiske diplomati det nødvendige ryggstø likeoverfor den kommunistiske koloss», som det samme diplomat forøvrig nylig hadde skapt! Også Stalin skal under den voksende spenning etter Potsdam flere ganger ha uttalt seg i den retning.

Hvis denne tyding er riktig, da er altså barna og kvinnene i Hiroshima og Nagasaki stekt levende, ikke av hensyn til «japanernes og amerikanernes beste», men deres hundretusenstemmige smertensskrik skulle skremme Sovjet. Ganske bortsett fra det «humane» i denne fremgangsmåte er det meget tvilsomt om den var hensiktsmessig politisk sett. Pro-

ve ved straks og med oppriktig fredsvilje å ha åpnet forhandlinger. «Fredstilbudet» fra Potsdam av juli 1945 kunne umulig av japanerne tydes som forsonlighet.

Mr. Truman forsøker endelig å smykke sin død med å henvise til «andres skyld»:

«Nødvendigheten av en slik skjebnesvanger avgjørelse (atombomben) ville selvsagt aldri ha kommet på tale hvis vi ikke i desember 1941 var bli skutt i ryggen i Pearl Harbour av Japan».

Men hvilken historisk falsk sammenligning tillater Truman seg her!

Allerede i henhold til det materiale som er skaffet tilveie i dag, står det fast at Roosevelt (skjønt han stirret på Hitler) ikke unnlot å sparke Japan på leggbenet, lammet de egne stridskrefter ved å holde etterretninger tilbake og til slutt bevisst provoserte japanerne til å åpne fiendtligheter.

Men ganske bortsett fra hans krigsskyld: Henvisningen til det rent militære angrep på Pearl Harbour egnet seg ikke til å besmykke det folkerettsstridige morderiske overfall på åpne millionbyer. Hiroshimas bystyre svarer tilintetgjørende på Trumans sørgelige forsøk på rettferdiggjørelse:

«Hvis Deres avgjørelse (atombomben) virkelig hadde som foranledning den keiserlige japanske marines overraskelsesangrep på de militære stridskrefter og anlegg i Deres land (Pearl Harbour), hvorfor kunne De da ikke på samme måte valgt et militært mål i Japan? Isteden har De begått den grusomme død å slakte ned 200 000 våpenløse ikke-kjempere og forsøker nå likevel å rettferdiggjøre Dem».

DET REGNER BLOD OVER PRAG | FOLK OG LAND's boktjeneste

(Forts. fra s. 1).

mennesker som lider med de lidende, mennesker med hjerte og med mot til å protestere og til å hjelpe med livet som innsats. En merker godt at det er en stor forfatterinne som fører pennen i denne bok, så stor at hun selv ikke drukner i all den gru hun må fortelle om.

Boken, som nettopp er utkommet i Tyskland, har allerede vakt den største oppmerksomhet. Allerede før den kom ble både forfatterinne og forlag angrepet på det kraftigste i den kommuniststyrte Radio Praha, og jeg kan ikke tro annet enn at det må finnes så mye anstendighet igjen selv i den demokratiske verden som steg opp av Roosevelt og Churchills heksekjelle, at denne bok må brøyte dype spor i samvittighetene i hele den vestlige verden. Kanskje den til og med kan virke til at den sykelige interesse for hver liten tysk krigsforbrytelse erstattes med den friske indignasjon over de virkelige store krigsforbrytere, over stemmen i Radio Praha og hans bakmenn, over en Roosevelt og en Truman med sine atombomber over vergeløse millionbyer, over en Churchill med sine fosforbomber og sitt masseslakteri i flyktningebyen Dresden i krigens siste dager.

Forfatterinnen lever ikke lenger i det røde Praha, hvor det naturligvis ikke er plass for denslags sannhetsvitner. Hun lever som flyktning i München og er blant annet også en flittig medarbeider i Deutsche Soldaten-Zeitung, hvor hun forøvrig også har skrevet pene ord om «Folk og Land og avisens kamp for

sannhet og rett. I samme artikkel nevner hun også en episode fra de blodige dager i Praha. Den tyske borgermester i byen Pfitzner, var naturligvis arrestert og mishandlet og skulle deretter henges offentlig. Denne grusomme prosess ble den rene folkeforlystelse. Foreldre tok sine barn med rundt galgen og løftet dem opp for at de skulle få se ordentlig, og rundt galgen savnet en heller ikke de strikkende, grusomme kvinner fra den franske revolusjon, eller kvinnene fra Lidice, som de het her. Det var et myldrende folkeliv, noen ble tråkket ned og omkom, alle skulle se på skuespillet. Og så gir vi ordet til Olga Barényi:

«Den store dør til fengslet ble åpnet helt og man så først 6 frivillige bødler, som var kledd i sorte SS-uniformer. Alle bødler bar dengang SS-uniformer og alle var de æresbødler». Så fikk man se den tyske borgermester. Bedøvet av det umenneskelige brøl fra mengden, stolpret han over terskelen og kom ikke lenger. Med slag og spark drev bødlen ham foran seg til tribunen. Også min gode bekjente, fengselslegen doktor Novara var der. Han som mottok store bestiktelser fra den tsjekkiske motstandsbevegelse for å hjelpe de tsjekkere som var fengslet. Han hjalp også av og til og smuglet ut brever, men han presset også penger av det enkelte medlem av motstandsbevegelsen. Nå var han altså igjen kommet i stilling og verdighet.

Pfitzner sto under galgen og først nå hevet han øyene. Han så de små tsjekkiske barn som fedrene og mødrene holdt i været for at de

kunne se «opphengningen». Han så ansiktene forvridde av hat. Han så kvinnene fra Lidice, som hyende spyttet på ham. Og man så at at han skalv over hele kroppen. Bøddel-dilletanten rev ham frem og tilbake, han blødde fra nese og munn. Han skulle henges på «russisk maner», hvilket hadde den fordel at det tok 20 til 40 minutter å dø.

Den tyske borgermester i Prag så ut over takene som om han søkte etter noe. Men det var intet å se, bare den synkende sol som hang som en blodrød ball på den uværstrå himmel. Og så ropte han: «Hils Tyskland fra meg!» Tilskuerne raste. Bødlen prylte løs på den fengslede mann. Og ennå en gang ropte han ganske høyt: «Leve Tyskland! Jeg dør for Tyskland!»

Ennå da han hang slo bødlene løs på ham. Opprørt forlot noen utenlandske journalister sine plasser.

Først etter 40 minutters forløp kunne dr. Novara konstatere at døden var inntrådt.

Slik var det i Prag i 1945. Og dette var bare en liten ting mot de uhorste grusomheter det berettes om i «Prager Totentanz 1945», en bok jeg håper også mange nordmenn vil lese og bringe videre til de selvgode, dømmesyke tyskhetssere. O. M.

Anbud

på hugging og fremdrift av et større parti grantømmer ønskes.

Vanlige forbehold.

Henv. til

Magnhild Fineide,
Finneidfjord.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Annelise Parow

TANNINNSEIING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

HVEM VIL DELE

en ny 2 værelses leilighet hos enke i drabantby Oslo utkant? Helst en i 60-årsalderen. Bill. mrk.: «Svar med fullstendige opplysninger».

Fra lager leverer vi så langt opplaget rekker følgende høyaktuelle bøker fra det tyske Druffel-Verlag:

Marc Augier: Götterdämmerung.

Forfatteren var under verdenskrigen fransk ungdomsfører og «kollaboratør». Han deltok som frivillig på østfronten som underoffiser og var senere redaktør av «Combattant Européen». Augiers bok begynner med at han som følge av begivenhetene i 1944 må forlegge utgivelsen av dette blad for de franske krigsfrivillige til Berlin. Han forteller om den siste bombevinter 1944-45 i Tyskland, om opplevelser i Sigmaringen, marskalk Petains tilfluktssted og endelig om sin egen flukt over Alpene til Mailand, hvor forfatteren opplevet Mussolinis siste dager.

208 sider. Innbundet i lerretsbind.

Kr. 23.50.

Ilse Hess: England — Nürnberg — Spandau. En skjebne i brever.

Rudolf Hess' forvovne, men forgjeves fredsflyvning var en av de mest dramatiske begivenheter under annen verdenskrig. I innledningskapitlet forteller fru Hess om disse skjebnesvangre maildager 1941 og så lar hun sin mann selv tale gjennom egne brever: om den ensomme flukt til Skotland, årene i engelsk fangenskap, månedene på anklagebenkene i Nürnberg og tanker og samtaler bak fengselsmurene i Spandau. Hess ble som kjent uttrykkelig frifunnet for tiltalen om krigsforbrytelser, men ble dømt for «sammenvergelse mot freden». Selv den gamle kyniker Winston Churchill reagerer mot den grusomme behandling av Rudolf Hess og skriver i sine krigsendringer: «Når jeg tenker over Hessaffæren, så er jeg glad for at jeg ikke har ansvaret hverken for hans behandling dengang eller nå — —» Hess viser seg i sine brever så langt fra å være det åndelige vrak som propagandaen gjerne vil gjøre ham til. Tvertimot viser de at han er en mann som med overlegen, ja nesten filosofisk storhet bærer sin skjebne, som en tysk avis skriver om denne bok.

176 sider. Innbundet i lerretsbind.

Kr. 15.50.

Walter Nowotny: Fliegerwunder aus Österreich.

Oberst Sundlo omtalte for kort tid siden i Folk og Land begivenhetene i forbindelse med forsøkene på å skjende minnesmerket over denne verdenskrigens kanskje mest berømte krigsflyger, som selv hans engelske motstandere viste den siste ære da han mistet livet i kampen for fedrelandet. Boken er utgitt av krigsflygerens bror og innledes med et kort forord av hans ridderlige franske motstander, Pierre Clostermann. Han peker på at fremtiden må minnes disse stolte menn, som har «båret den tyske nasjons ære over alle Europas himler».

140 sider. Rikt illustrert. Innbundet i lerretsbind.

Kr. 16.—

Joachim von Ribbentrop: Zwischen London und Moskau.

En sensasjonell bok, som gir et annet bilde av utenriksminister von Ribbentrop enn det propagandaen har etterlatt verden. Boken er utgitt av fru von Ribbentrop og gir oss Ribbentrops erindringer og siste optegnelser fra dødssellen i Nürnberg. Dette er et historisk dokument. Det var Ribbentrop som undertegnet avtalen med Sovjetsamveldet og han kom i personlig berøring med alle datidens førende statsmenn. For alle historisk og politisk interesserte lesere er dette et kildeskrift av første rang.

336 sider. Illustrert. Innbundet i lerretsbind kr. 31.—

General Emilio Esteban-Infantes: Blaue Division.

På et annet sted i dette nummer er denne bok også nevnt i forbindelse med Aftenpostens fornyede angrep på denne spanske frivillige innsats i kampen mot bolsjevismen. Forfatteren, som nå er generalstabssjef i Spania var divisjonens siste kommandør. Boken har også et avsnitt om den spanske frivillige innsats utenom Den blå divisjon. Blant annet deltok det spanske frivillige helt til de siste kamper i og om Berlin.

136 sider. Illustrert. Innbundet i lerretsbind. Kr. 17.50.

Helmut Sündermann: Alter Feind was nun?

Forfatteren var som stedfortredende rikspresesjef en av de ledende menn blant Goebbels medarbeidere og er også selv en kjent publisist. I denne bok tar han for seg det tradisjonelle engelsk-tyske fiendskap. Av dokumentarisk betydning er fremstillingen av forhistorien til den annen verdenskrig som bygger såvel på forfatterens egne opplevelser som på britiske aktstykker.

208 sider. Illustrert. Innbundet i lerretsbind Kr. 18.—

Helmut Sündermann: Das Erbe des falschen Propheten.

Forfatteren gir i en særdeles grundig levende fremstilling et bilde av Moskvas kamp om Tyskland fra Lenin til idag. Forfatteren peker på at hvis Russland vil gjenopprette det gamle tradisjonsrike vennskap mellom de to folk, så må det gi avkall på arven etter den falske profet Karl Marx. «De må oppgi Tyskland for å vinne Tyskland». Boken slutter med en skildring fra Berlin av idag.

264 sider. Illustrert. Innbundet i lerretsbind. Kr. 28.—

Bøkene sendes portofritt mot forskuddsbetaling. Eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

Nürnbergdommernes egen blodige høst.

I Kominterns blodige spor - -

(Forts. fra s. 5).

kere både i den sosialdemokratiske og i den borgerlige leir, som trodde det gikk an å leve i fred og ro ved siden av disse profesjonelle revolusjonsmakere. Men når en nå fra en av de ledendes egen beretning hører om det djervelske politiske spill og de mål en satte seg, så vil det kanskje være lettere å forstå bakgrunnen for både fascisismen, nasjonalsosialismen og vår egen Vidkun Quislings desperate kamp mot undergangen i den røde verdensrevolusjon. En bør kanskje også kunne vente en viss forståelse for at den slags krefter ikke kan bekjempes bare med ord og silkehansker. Like litt som de selv betjente seg av den slags gammelborgerlige kampmidler. Vi ser jo nå at et hav av blod følger disse

kyniske revolusjonsmakeres og landsforrederes kjølvann, fra de første sovjetfilialer ble proklamert og søkt holdt gående i land som Ungarn, Baltikum og Finnland etter første verdenskrig, gjennom streiker og uroligheter rundt i Tyskland, det planlagte kommunistkupp som brannen i Riksdagsbygningen i Berlin skulle gi støtet til, men som Hitler kom i forkjøpet, den blodige borgerkrig i Spania — som samlet alle verdensrevolusjonens beste krefter — og frem til de uhyrligheter som har funnet sted i jernteppelandene etter at Roosevelt og Churchill ga de røde en hjelpende hånd med å slå ned Europas nasjonale, antikommunistiske krefter.

Ellers kan det ha sin interesse å nevne noen av de navn som går igjen i Tuomainens bok, folk som gikk sine læreår i Leninskolen og Kominterns blodige haller og som nå enten sitter som innsatte bødler og undertrykkere i de ulykkelige land som fostret dem, eller som venter på å slippe til ved verdensrevolusjonens kjøttgryter. Bortsett fra de kjente sovjetrussiske bødler, fester vi oss i fleng ved følgende navn: Tanev, Dimitrov, Popov, Togliatti, Kuusinen, Gottwald, Pieck, Hertta Kuusinen, Tito, Rakosi, Anna Pauker, Ulbricht, Axel Larsen.

«Festet det slitnar og helhunden renn,
fylgjest av hugsvarte makk-
etne menn.
Blodgiren osar frå maktaulse
sjæler,
gråkvite frauert or munnvikom
velt,
gløser i augom av hemniyst og
hat,
stundar på synet av hugu på
fat».

Sier Kåre Bjørgen.

I alle land som de røde bølger nå har slått sammen over, saft det sosialdemokrater og borgerlige og samarbeidet de

røde frem til seir og makt-overtagelse. Kanskje noen av dem håpet på en liten plass i det røde rike. Både disse tåper og en hel del av de egne som ikke lenger var brukbare redskaper, ble hurtig fratatt både håpet og livet foran eksekusjonspeletongene, hvis de da ikke fikk råtne bort i slaveleirene.

I Norge, hvor folket med nesten 100 prosent tilslutning har stemt NATO-politikerne inn i alt styre og stell, kan en sikkert vente seg velvillig behandling på den røde dag!

S.

En annen side av britisk karakter - -

(Forts. fra s. 4).

helt og holdent. Bortsett fra Guerillakampene i Spania, var Napoleonskrigene ikke særlig grusomme. Forfallet inntrådte senere.

Jeg trøstet meg en gang ved den tro, at disse grusomheter innskrenket seg til tre nasjoner, Tyskland, Spania og Russland. Ikke noe kan sies å unnskyldte de utskielser, som tyskerne begikk. De eneste rimelige spørsmål var, om hvem som var skyldige? Og om hvem som burde være dommere? Det er ikke vanlig praksis å henge offiserer for at de lystret grusomme ordrer. Borgerne i en politistat har — ved å gi avkall på sine menneskerettigheter — hørt opp med å anerkjenne plikten til å adlyde sin samvittighet. Med hensyn til Spania, er det på høy tid å gjenoppta vennskapelige forbindelser med dette edle folk. Men en må innrømme, at der fins et anstrøk av grusomhet i den spanske karakter i inkvisisjonens og tyrefektningenes land var det ikke å vente, at borgerkrigen skulle være lemfeldig. Når vi taler om Russland, kan en ikke gjøre noe bedre enn å sitere Amiel, hvis klarsynhet aldri svikter. Han skrev så tidlig som i 1856: «Skjebnens ublide gaver har satt sitt stempel på moskovitene. En viss mørk hårdnakkethet, et slags primitiv rovgjerrighet, en bakgrunn av grusom hardhet, som under forholdenes herredømme ville kunne bli uforsonlig, ja, endog hjerteløs, en kald, utvendig styrke, som heller ville legge verden øde enn gi etter, en barbarisk

ENGELSK-TYSK SELSKAP

Engelsk-tysk selskap er utbredt over hele Vest-Tyskland og har filialer på alle større steder. Selskapet arbeider for forståelse mellom de to broderfolk og har sitt eget tidskrift «Die Brücke». Det arrangerer møter og har dessuten leserom og biblioteker.

HVA GÅR DET AV DEMOKRATENE?

Det er ikke fritt for at de gode demokrater rundt omkring i verden nå begynner å gå Hitler en høy gang når det gjelder å forsvare den hvite rasens rettigheter på egen jord. I USA fortsetter braket i Little Rock, hvor befolkningen med overveldende flertall har gjenvalgt guvernør Faubus, og Eiserhower igjen truer med troppeinvasjon i for-

bundsstaten slik at de syv negerbarna kan få gå på de hvite barns skole istedenfor sin egen. I Frankrike verger folk seg så godt de kan mot de algirske invandrere som har slått seg på bombekasting og annen terror for å støtte sine brødre i deres — forøvrig rettferdige — kamp i Nord-Afrika. Og selv i det toppdemokratiske England opplever en de vildeste raseopptøyer. Det er de engelske arbeidere som har oppdaget rase-spørsmålet etter at de selv har fått føle konkurransen med den svarte arbeidskraft. De norske aviser slutter naturligvis alle sammen opp om de fargede mot den hvite mann. De ville jo ikke være norske og demokrater ellers. Men hva så når den norske arbeider begynner å merke arbeidsløsheten og derfor får tid til å notere seg at en snart hører mere av fremmede tungemål i Oslo enn av norsk?

UHYGGELIGE TALL

Bonnregjeringen har gitt ut en oversikt over den tyske befolknings skjebne i de gamle tyske områder øst for Oder-Neisse. Virkeligheten overtreffer alt hva der hittil er meddelt om disse ting. Således var det i Øst-Prøssien i året 1939 ialt 2 619.000 innbyggere. I Vest-Tyskland og i Øst-sonen for det for tiden 1 930.000 av disse, mens 75 000 fremdeles befinner seg i det gamle hjemland. Det samlede tap utgjør 614.000 mennesker. Øst-Pommern mistet 440.000 mennesker, Øst-Brandenburg 239.000 og Schlesien 874.000. Det samlede tap utgjør ialt for disse områder 2 167.000 mennesker. Dertil kommer da det veldige antall ofre i Ungarn, Tsjekkoslovakia (jfr. Prager Totentanz 1945) og Jugoslavia.

EUROPA OG MENNESKERETTIGHETENE

En belgisk statsborger Raymond de Becker som ble dømt for kollaborasjon («lands-svik») har vendt seg til den europeiske kommisjon for menneskerettigheter i Strassburg og henvist til at den belgiske lov han er dømt etter strider mot artikkel 7 i konvensjonen om menneskerettigheter, som forbyr lover med tilbakevirkende kraft. Han hevder også at den står i strid med artikkel 10 som sikrer rett til fri meningsytring. Det er nedsatt en underkommisjon som skal undersøke grunnlaget for anklagen, men rimeligvis består den av folk som i sine egne hjemland — som for eksempel i Norge — har gjort nøyaktig det samme som det klages over!

DEN SVARTE ORFEUS

Man river seg i håret, skriver Europaruf, når man hører at den franske regissør Marcel Canus i Brasil dreier en film betitlet «Den svarte Orfeus» utelukkende med svarte skuespillere. Den er laget etter «Orfeus og Eurydike». Som Orfeus brukes en brasiliansk fotballstjerne og som Eurydike en ung vaskepik. Bladet anbefaler å innstifte en ny filmpris for «høyeste fortjeneste ved ødeleggelsen og oppløsningen av europeisk kunst og kultur». Canus vil ha gode utsikter i konkurransen om den.

ADENAUERS TYSKLAND

«Der Ring» forteller følgende, som også vil ha interesse for våre lesere, fordi det handler om de bøker som selges gjennom Folk og Lands Boktjeneste: Det forlag som med bistand av fru Ilse Hess har utgitt de brever som livstidsfangen i Spandau på en vakker og rørende måte har skrevet til sin kone og sine barn — Druffel-Verlag i Leon am Starnberger See — får ikke lov å stille ut de bøker det utgir på bokmessen i Frankfurt a. M. fordi de ikke er «representative for den tyske forbundsrepublikk». Det er Verlag Samuel Fischer som har utvirket dette. Samuel Fischers svigersønn heter Beermann. Det er han som har fått istand forbudet. Det er klart at det ikke er til ære for Bundesrepublikken når den motarbeider ethvert skritt som kunne befri Hess fra fengslet. For egen regning vil vi tilføye at her kan en atter nøste opp den onde sirkel, hetsens evige — vi hadde faktisk nær sagt jøde.

FOLK OG LAND!

selges hos
Madsens Bladforretning
Øvre Baklandet 60 i Tr.heim

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 20,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo